

A Fővárosi Ítéltábla a Meznerics Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Meznerics Iván ügyvéd) által képviselt I. rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, dr. Józsa Edina ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. május 17. napján meghozott, 40.P.26.375/2010/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, az alperest terhelő perköltség összegét 60.000 (hatvanezer) forint + Áfa összegre leszállítja, az alperes kereseti illetékfizetésre kötelezését mellőzi és megállapítja, hogy a 72.000 (hetvenkétezer) forint kereseti illetéket a Magyar Állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek 15 napon belül 30.000 (harmincezer) forint + Áfa fellebbezési költséget.

Megállapítja, hogy a 72.000 (hetvenkétezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A alperes neve alperes ... szervezete ... napján sajtótájékoztatót tartott, melyen jelen volt és felszólalt ..., a szervezet alelnöke, ..., a kerületi szervezet elnöke, valamint ..., a kerületi szervezet elnökségi tagja.

A sajtótájékoztatón elhangzott, hogy II.rendű felperes neve II. rendű felperes által vezetett I. rendű felperes neve I. rendű felperes több százmilliós vagyonvesztést szenvedett el a ... bevásárlóközpont területének 2008-as korrupciógyanús értékesítése során. Közölték továbbá, hogy a II. rendű felperes értébecslés nélkül tett előterjesztést a terület nyilvános árverésen való értékesítésére. A hűtlen kezelés gyanúját felvető eljárással több százmillió forintos vagyonvesztést szenvedett el a kerület, és versenyhátrányba hozta a többi potenciális versenyjelöltet, akiknek csak a kisebb beépíthetőségi arányokról volt tudomása.

A sajtótájékoztatóról ... napján beszámolt a ... internetes hírportál is.

Az ... Kft. nevében ... ingatlan értébecslő 2008. február 8-án kelt értékelési szakvéleményt készített a „... hrsz.: ... (hrsz.: ...) alatti ... Bevásárló Központ telekingatlanáról” elnevezésű okiratában, és az ingatlan nettó piaci forgalmi értékét 450.000.000 forintban állapította meg.

A II. rendű felperes előterjesztése alapján az I. rendű felperes képviselő-testülete bruttó 540.000.000 forint kikiáltási ár figyelembevételével jelölte ki elidegenítésre az ingatlant.

Az I. rendű felperes 2008. áprilisában a ..., a ... és a ... című lapokban közleményt tett közzé a fenti ingatlan nyilvános versenyeztetés keretében történő egyfordulós licites értékesítésére, melyben a kikiáltási árat 450.000.000 forintban jelölte meg.

A licitcsomagot összesen hét gazdasági társaság vásárolta meg, melyből hárman vettek részt a licitáláson.

A 2008. május 9. napján tartott licites ingatlanértékesítésen az adásvételi szerződés megkötésére az 550.000.000 forint licit ajánlattevője, a ... Kft. vált jogosulttá.

Az I. és II. rendű felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes a ... napján tartott sajtótájékoztatón közöltekkel megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogukat.

Kérték az alperes eltiltását a további jogsértéstől, és a sajnálkozást is magában foglaló elégtételadó közlemény adására kötelezését. Ezeken túlmenően kérték az alperes kötelezését személyenként 600.000-600.000 forint és ezen összegek után 2009. április 7. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatainak megfizetésére.

Előadták, hogy az alperes részben valótlanúságot állított, részben pedig egyes valós tényeket hamis színben tüntetett fel, mellyel megsértette a személyhez fűződő jogait.

Hivatkoztak arra, hogy a szöveges pályázati leírás és a szerződés tervezete tartalmazta, hogy az önkormányzat a szabályozás módosítását tervezi, melynek

során a kereskedelmi funkció korlátozása 5000 m² mértékűre növekszik, a lakó-funkció teljes egészében megszűnik és a 75% mértékű terepszint alatti beépíthetőség pedig 100% mértékűre módosul. A pályázati eljárás összesen tizenhét napig tartott, melynek során az információs csomag megvásárlására nyílt lehetőség. Az önkormányzat ún. adatszoba keretében betekintési lehetőséget biztosított az önkormányzat rendelkezésére álló egyéb dokumentumokba, illetőleg a szerződés tervezetbe. Ezen túlmenően lehetőség volt az ingatlan megtekintésére is. Az önkormányzat egy tervezett szabályozást közölt a pályázni szándékozókkal, melyre vonatkozóan a Kerületi Szabályozási Terv módosításának előkészítése - már az ingatlanra vonatkozó pályáztatási eljárás előtt - megkezdődött. A telekingatlanon található felépítmény bontandó jellegére tekintettel került nettó 550.000.000 forintban meghatározásra a vételár.

A fentiekre tekintettel az alperes valótlanul állította a sajtótájékoztató alkalmával, hogy az önkormányzat több százmilliós vagyonszertést szenvedett el és a potenciális versenyjelöltek pedig versenyhátrányt szenvedtek volna. Ezen túlmenően az alperes azt a való tény, hogy a II. rendű alperes előterjesztése nem tartalmazta az értékbecslési dokumentációt, abban a hamis színben tüntette fel, mintha nem készült volna értékbecslés az értékesítéshez.

Az alperes kérte a kereset elutasítását.

Elsősorban arra hivatkozott, hogy a felperesek alaptalanul nyújtottak be vele szemben keresetet, mivel a felperesek és az alperes között polgári jogi jogviszony nem volt. A felperes által sérelmezett közléseket a szervezet alelnöke és kerületi vezetője tette, azonban a párt nevében hivatalos nyilatkozatot csak a szóvivő tehet. Ilyen körülmények között a sérelmezett közlésekért az egyes magánszemélyek tartoznak felelősséggel.

A kereset érdemében előadta, hogy a sérelmezett közlések egyértelműen a véleménynyilvánítás kategóriájába tartoznak. A felperesek által kifogásolt kitételek felperesekről alkotott kedvezőtlen véleménynyilvánítások, amelyek személyiségvédelmet nem alapoznak meg. Előadta továbbá, hogy a közlések tényállításnak nem tekinthetők, kizárólag politikai véleménynek, amelyek objektíve valós kijelentéseket tartalmaztak. Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperesek közszereplők, ezért fokozottabban kötelesek tűrni a közügyekben velük szemben megnyilvánuló véleménynyilvánításokat.

A felperesek által csatolt okirati dokumentációval kapcsolatosan kifejtette, hogy a II. rendű felperes előterjesztésében és a képviselő-testületi ülésről készült jegyzőkönyvben nincs adat arra nézve, miszerint a képviselő-testülettel megismertettek-e bármiféle szakvéleményt, vagy a képviselő-testület döntését szakvélemény ismeretében hozta volna meg. Ezen túlmenően az előterjesztés nem tartalmaz információt arra nézve sem, hogy az előterjesztő az övezeti besoroláshoz tartozó mutatók megváltoztatását tervezi, azaz nem tájékoztatták a képviselőket az ingatlan értékét jelentősen növelő módosítási tervről. A szakvélemény nem vette figyelembe az 5000 m² szintterületre növekedést, valamint a terepszint alatti beépíthetőség növelését sem. Nem számol továbbá a szakvélemény azzal sem, hogy a felépítmény abban az időben 365/648 eszmei tulajdoni hányad tekintetében nem az I. rendű felperesi önkormányzat bejegyzett tulajdona volt. Előadta továbbá,

hogy az előterjesztésben nettó 540.000.000 forint volt az ingatlan kikiáltási ára, az azonban mindössze 10.000.000 forinttal többért, azaz 550.000.000 forintért került eladásra. Az áfa-kötelezettség befizetésének megspórolása nem az I. rendű felperes gondos gazdálkodásának eredménye, hanem a hatályos törvény módosításának tudható be.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesek jóhírnevét az alperes ... szervezete által ... napján tartott sajtótájékoztatóján elhangzott azon kijelentésekkel, hogy „a ... II.rendű felperes neve által vezetett fővárosi ... több százmilliós vagyonszertést szenvedett el a ... bevásárlóközpont területének 2008-as korrupciógyanus értékesítése során”, és „II.rendű felperes neve polgármesterként értébecslés nélkül tett előterjesztést a terület nyilvános árverésen való értékesítésére szerint a kerület, ezzel a hűtlen kezelés gyanúját felvető eljárással, több százmillió forintos vagyonszertést szenvedett el, ráadásul versenyhátrányba hozta a többi potenciális versenyjelöltet, akiknek csak kisebb beépíthetőségi arányokról volt tudomása”.

Az alperest eltiltotta további jogsértéstől.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet rendelkező részét és az alperes sajnálkozását is magában foglaló közlemény formájában adjon elégtételt a felpereseknek oly módon, hogy azt fizetett hirdetésként tegye közzé 15 napon belül a ... című napilapban, valamint a ... című lapban, beleértve annak internetes elérhetőségi változatát is.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. és II. rendű felpereseknek 15 napon belül 600.000-600.000 forint tőkét és ezen összegek után 2010. április 8. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot, és 120.000 forint + 30.000 forint áfa, összesen 150.000 forint ügyvédi munkadíjat, mint perköltséget.

Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg külön felhívásra 99.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 78. § (1) és (2) bekezdéseit és utalt a Ptk. 84. § (1) bekezdés b) és c) pontjaira, 301. § (1) bekezdésére, 339. § (1) bekezdésére, 355. § (1), (2) és (4) bekezdéseire, valamint a 360. § (1) bekezdésére, továbbá a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 163. § (1) bekezdésére.

Az elsőfokú bíróság az alperesi védekezéssel összefüggésben abból indult ki, hogy az alperes ... szervezete önálló jogi személyiséggel nem bír, ezért a kerületi szervezet által szervezett sajtótájékoztatón előadottak az alperes kijelentéseinek tekintendők. Kitért arra, hogy egy politikai párt sajtótájékoztatója nem fóruma a párttagok magánvéleménye hangoztatásának. Elutasította azokat a tanúbizonyítási

indítványokat, amelyek azt voltak hivatottak igazolni, hogy a nyilatkozatok magánjellegűek voltak. Az elutasítást azzal indokolta, hogy ... és ... tanúként nem voltak érdektelenek, és kizárólag saját állításuk nem támasztotta volna alá az alperesi hivatkozást.

Az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítás körében vizsgálat tárgyává tette a ... hasábjain megjelent cikket és a bevásárlóközpont eladásával kapcsolatos felperesi dokumentációt.

A cikk tartalma igazolta, hogy a sajtótájékoztatón a felpereseket pontosan megnevezték. Rögzítette azt is, hogy az alperes a perben a cikk tényleges tartalmát nem vitatta. Az elsőfokú bíróság ennek alapján elsősorban azt állapította meg, hogy a felperesek által sérelmezett mondatok kijelentő módon megfogalmazott tényállítást tartalmaztak, amelyek a vagyonvesztésre, a korrupciógyanús értékesítésre, értébecslés beszerzése nélküli eladásra, hűtlen kezelés gyanújára és a versenyjelöltek hátrányba hozására vonatkoztak. Nem fogadta el azt az alperesi hivatkozást, hogy a sajtótájékoztatón elhangzottak véleménynyilvánító jellegűek lennének. A szövegkörnyezet semmilyen formában nem utalt arra, hogy az alperes csak a véleményének adott volna hangot, és a szöveg feltételelességet, csak a hűtlen kezelés gyanújának említésekor tartalmazott.

Az elsőfokú bíróság a tényállítások elemzésével kapcsolatosan azt állapította meg, hogy a kijelentések sértőek a felperesekre nézve, mert hitelességüket, és a beléjük fektetett bizalmat alapvetően ingathatják meg. A hűtlen kezelés gyanúja súlyosan megítélendő bűncselekmény elkövetésére utal, a korrupciógyanús magatartás pedig a felperesek becsületét és tisztességét ássa alá, úgyszintén a versenytárgyalások szabálytalanságával kapcsolatos kijelentések is. Kitért arra, hogy nem fogadható el az az alperesi érv, mely szerint a közvélemény hozzászokott az erősebb hangvételi politikai megnyilatkozásokhoz, mert önmagában ez a bíróságnak nem ad alapot arra, hogy a társadalmi normákat fellazítva a kijelentéseket ne ítélje sértőnek.

Az alperesi állítások valóságtartalmának bizonyításával kapcsolatosan értékelte a felperesek által csatolt okirati dokumentációt. Ebből arra következtetett, hogy a felperesek értébecslés alapján határozták meg az ingatlan árát és az ott becsült értéknél magasabb áron került értékesítésre az ingatlan, ami a vagyonvesztés tényét cáfolja. A II. rendű felperes az előterjesztésben az értébecslés alapján tett javaslatot az ingatlan vételárára, így az ár nem volt megalapozatlan. Az iratok alapján igazolt volt, hogy az értékesítési tárgyalás nyilvánosan került lebonyolításra, a licitálásra több jelentkező is regisztrált, akik azonos iratanyagot vettek át és azonos feltételekkel indultak az értékesítésre kiírt licitáláson. A nyilvánosságot az is alátámasztotta, hogy a felperesek csatolták az értékesítési szándék helyi, illetőleg országos napilapokban való közzétételét.

Az okirati bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a vagyonvesztéssel kapcsolatos alperesi állítások megalapozatlan feltételezéseken

nyugodtak, és nem nyert bizonyítást az az alperesi állítás sem, hogy a felperesek indokolatlanul alacsony árat határoztak meg vételárként.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az alperes azon bizonyítási indítványának, mely a rendőrség megkeresésére irányult, nem tett eleget, mert az alperes nem jelölte meg pontosan a beszerzendő iratot. Ezzel összefüggésben az alperesi oldal nem valószínűsítette azt, hogy feljelentést tett az érintett ügyben.

A bizonyítás eredményét úgy összegezte, hogy az alperesi bizonyítás sikertelen volt, mert a beszerzett iratok az alperesi állításokat nem támasztották alá.

Az alperesi jogsértő magatartás megállapítására tekintettel szükséges volt a kár bekövetkeztének vizsgálata is. Ennek körében nem szorult külön bizonyításra, hogy az alperesi közlések önmagukban alkalmasak voltak a felperesek társadalmi megítélésének csorbitására. A kár összegének meghatározásával kapcsolatosan rámutatott arra, hogy a jogsértés ténye külön bizonyítás nélkül is alátámasztja az ár- és értékviszonyhoz igazodó kártérítési igényt.

Az elsőfokú bíróság felperesenként külön mérlegelte a követelt kártérítés összegét, és azt nem ítélte eltúlzottnak egyikük esetében sem. A követelt összegeket arányban állónak találta a jogsértés súlyával és a bekövetkezett hátrányokkal. Megalapozott volt továbbá a kártérítési összeg után kért késedelmi kamat is.

Az elsőfokú bíróság indokoltnak találta a polgári igényeket az eltiltás, elégtételadás esetében is. Az elégtételadás a jogsértés nyilvánosságra hozatalához igazodott, ezért szükséges volt a felperes által megjelölt sajtótermékekben való megjelentetés.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte, hogy a másodfokú bíróság helyezze hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét és utasítsa az elsőfokú bíróságot újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára.

Az alperes továbbra is azon az állásponton volt, hogy a felperesek alappal nem érvényesíthettek volna kereseti igényt vele szemben. A párt nevében csak a szóvivője tehet nyilatkozatot, az alelnök, illetőleg a kerületi szervezet tagjai külön felhatalmazás nélkül nem. A kerületi szervezet által tartott sajtótájékoztató ilyen körülmények között nem tekinthető az alperesi szervezet sajtótájékoztatójának. A párt nem felel alelnöke, illetőleg helyi szervezete elnökének kijelentéseiért, ezért az alperes és az I. és II. rendű felperesek nem kerülhettek jogviszonyba.

Előadta továbbá, hogy a felperesek által sérelmezett kijelentések egyrésztől véleménynyilvánításnak minősülnek, másrészt a valóságnak megfelelnek. Kitért arra is, hogy a felperesek által sérelmezett kijelentések nem a sajtótájékoztatón elhangzottakat tartalmazzák, hanem a ... internetes portálról átvett cikk szövegtartalmát. Az elsőfokú bíróságnak ezért vizsgálnia kellett volna, hogy a sajtótájékoztatón elhangzottak megfelelnek-e az interneten megjelentetett szövegnek. Erre a tényre az alperes tanúbizonyítást ajánlott fel ... és ..., mint nyilatkozók személyében. ...nek ezen kívül rendelkezésre áll DVD formátumban a sajtótájékoztató teljes anyaga, amit tanúkénti meghallgatása alkalmával a bíróság

elé kívánt tárni. ..., mint a párt alelnöke abban a tekintetben is nyilatkozni tudott volna, hogy a párt nevében kik tehetnek egyáltalában nyilatkozatot a sajtó felé. Az elsőfokú bíróság által mellőzött tanúk a ... Bevásárlóközpont értékesítésének körülményeire is nyilatkozhattak volna.

A felperesek által csatolt dokumentációban foglaltakkal kapcsolatosan előadta, hogy sem az előterjesztésben, sem a képviselő-testület üléséről készült jegyzőkönyv kivonatban nem szerepel az, hogy bármiféle szakvéleményt a képviselő-testülettel megismertettek volna. Az előterjesztés továbbá nem tartalmaz arra nézve információt, hogy az övezeti besoroláshoz tartozó mutatók megváltoztatását tervezi az önkormányzat.

Az értékbecslő későbbi nyilatkozata alapján megállapítható, hogy a szakvélemény nem vette figyelembe azt, hogy az önkormányzat az épület 2000 m² szintterületű mutatójának 5000 m² bruttó szintterületre növelését tervezi és azt sem, hogy a telek vonatkozásában a terepszint alatti beépíthetőség 75 %-ról 100 %-ra növekedik. Mivel az elsőfokú bíróság az indítványozott tanúkat nem hallgatta meg, az alperesnek nem nyílt lehetősége annak igazolására, hogy a felperesek által sérelmezett kijelentések a szabad véleménynyilvánítás körébe tartoznak, és a valóságnak megfelelnek.

Mindezekon túlmenően a felperesek nem bizonyították azt sem, hogy ténylegesen őket olyan hátrány érte, melynek kiegyensúlyozásához a nem vagyoni kártérítés alkalmazása szükséges. A felperesek semmifajta tényállítást, bizonyítást nem terjesztettek elő ennek alátámasztására.

Az alperes kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során az I. rendű felperest is politikai pártként tüntette fel. Tévesnek minősítette továbbá az alperes illetékfizetésre kötelezését, tekintettel arra, hogy jogszabály alapján teljes személyes illetékmentességben részesül. Kifogásolta a felpereseknek megítélt ügyvédi munkadíjat, mert az a vonatkozó jogszabály alapján eltúlzott. Indítványozta továbbá azt, hogy a másodfokú bíróság rendelje el azt, hogy az ismételt tárgyalás során a pert az elsőfokú bíróság másik tanácsa vagy azonos hatáskörű más bíróság tárgyalja.

Az I. és II. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelmükben kérték az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

Álláspontjuk szerint téves az az alperesi felfogás, hogy a keresetösségi joguk ne állt volna fenn. Arra hivatkoztak, hogy a párt természetes személy tagjai a párt nevében tették nyilatkozataikat, ezért alappal kezdeményezhettek a párttal, mint jogi személlyel szemben polgári eljárást.

Álláspontjuk szerint a sajtótájékoztatón elhangzottak alapján íródott a kérdéses cikk, és az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatok, illetőleg a fellebbezés tartalma alapján egyértelmű, hogy az alperes elismeri, hogy a sérelmezett kijelentések a sajtótájékoztatón elhangzottak. Ha ez nem így lett volna, akkor az alperes a kijelentések minősítésével, valóságtartalmával sem foglalkozott volna.

A fellebbezésben foglaltakkal szemben hivatkoztak arra, hogy elsőfokú bíróság megindokolta azokat a körülményeket, amelyeket a bizonyítékok mérlegelésénél

irányadónak tartott, utalt azokra az okokra, amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

Kifejtették, hogy az elsőfokú bíróság a közlések sértő jellegével kapcsolatosan helyesen foglalt állást. Az általuk csatolt okirati bizonyítékok az alperesi állásponttal ellentétben kétséget kizáróan igazolják, hogy az értékesítési eljárás a jogszabályoknak mindenben megfelelt. Az alperes az értékesítő nyilatkozatát következetesen félreértelmezi. Ennek a helyes értelmezése az, hogy a szakértő az ingatlan értékének meghatározásánál az akkor irányadó 2000 m² mértékű korlátozó előírást nem vette figyelembe, azonban az ingatlan értékének meghatározásánál figyelembe vette, hogy az önkormányzat módosítani kívánja az ingatlan vonatkozásában a kereskedelmi funkciót terhelő korlátozó előírást.

A nem vagyoni kártérítés megítélésével kapcsolatosan előadták, hogy ennek megítélésére nem csak akkor van lehetőség, ha a sérelmet szenvedett tételesen igazolja nem vagyoni hátrányait. Amennyiben az alperes a felpereseket bűncselekménnyel, korrupcióval, százmilliós károkozással hozza összefüggésbe, nyilvánvalóan hátrányos megítélést, negatív értékítéletet vált ki, és a felperesek elfogadottságának csökkentését eredményezi. Ez köztudomású tény és nem vagyoni kártérítés megítélését indokolja.

Az alperes fellebbezése az illetékfizetés és a perköltség mértéke tekintetében alapos, egyebekben alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak az ügy érdemében hozott döntésével egyetértett, nem osztotta azonban az alperest illetékfizetésre kötelező, és a perköltség összegének meghatározására vonatkozó rendelkezéseket, ezért a határozatot a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése alapján, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Helyes volt az alperesnek azon fellebbezési észrevétele, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet tényállásában - vélhetően elírás miatt - az I. rendű felperest is politikai pártként tüntette fel. Az I. rendű felperes a közigazgatási szervezet része, és ennyiben szükséges volt a tényállás módosítása. Egyebekben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg.

A másodfokú bíróság sem osztotta azt az alperesi álláspontot, hogy a felperesek a megállapított tényállás mellett személyiségi jogsértéssel kapcsolatos igénnyel ne léphettek volna fel az alperessel szemben. Az alperesi párt tagjai, akik a sajtótájékoztatón megnyilatkoztak, nyilvánvalóan azzal az igénnyel léptek fel, hogy

a politikai szervezet álláspontját közvetítsék a nyilvánosság felé. Maga a sajtótájékoztató témája is olyan volt, ami egyértelművé tette, hogy nem a saját, magánemberi gondolataikat kívánják megosztani a nyilvánossággal. Az az alperesi hivatkozás, hogy a párt saját szabályozása szerint csak a szóvivő tehet hivatalos nyilatkozatot a szervezet nevében, azért nem vehető figyelembe, mert ez kizárólag az alperes belső szabálya, kívülálló személyekre nem tekinthető kötelező érvényűnek. Nem volt vitás, hogy a sajtótájékoztatón résztvevő személyek az alperesi szervezet tagjai, így nyilatkozataik egyértelműen köthetők voltak az alpereshez, mint párthoz, figyelemmel arra is, hogy az alperes alapszervezete önálló jogalanyisággal nem rendelkezik, így perbeli jogképessége nincs. Erre tekintettel az I. és II. rendű felperesek alappal kezdeményezhettek polgári eljárást az alperessel szemben. Mindezekre tekintettel szükségtelen volt a tanúbizonyítás a belső szabályozás sajátosságaira nézve, azt helyesen hagyta figyelmen kívül az elsőfokú bíróság.

Nem volt figyelembe vehető továbbá az az alperesi kifogás sem, hogy a sajtótájékoztatón ténylegesen nem azok a közlések hangzottak el, amelyeket a felperesek kifogásoltak. Nem volt ismeretes korábbról olyan alperesi álláspont, mellyel a párt vagy annak bármely tagja külön kifogásolta volna a sajtóban megjelent és nekik tulajdonított közléseket. Szükségtelen volt tanúbizonyítás lefolytatása arra nézve is, hogy a sajtótájékoztatón pontosan mi hangzott el, figyelemmel arra, hogy az alperes által bejelentett tanúk elfogulatlanok nem voltak minősíthetők. Másrészt a DVD anyagot az alperes csatolhatta volna, ahhoz szükségtelen volt a tanúbizonyítás, mivel a bizonyítási kötelezettség ebben a körben az alperest terhelte.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy a felperesek által sérelmezett közlések valóban elhangzottak és ezen megnyilvánulásokért az alperes, mint társadalmi szervezet, illetőleg párt felelőssé tehető.

Tekintettel arra, hogy a sérelmezett közlések egy része bizonyos események megtörténtének tagadását tartalmazta, ezért a felpereseknek kellett a rendelkezésre álló dokumentumokat csatolni. A felperesi okirati bizonyítás teljes egészében eredményes volt és cáfolta az alperesi közlések valóságtartalmát.

Az értékbecslés tényét és tartalmát, a II. rendű felperesi előterjesztést, a képviselő-testület döntését, valamint a licitálás útján való értékesítéssel kapcsolatos dokumentumokat az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, és ezekből helyesen következtetett arra, hogy az alperes tagjai olyan információkat közöltek, amelyek részben valótlanok, részben pedig a valóságot hamis színben tüntették fel, és egyben sértőek is voltak felperesekre nézve. Ebből pedig okszerűen következtetett arra, hogy az alperes a felperesek jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát megsértette.

A rendelkezésre álló okirati bizonyítékokkal szemben felajánlott alperesi tanúbizonyítás a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint sem volt alkalmas arra, hogy az okiratokban foglaltakat önmagában megdöntsék, figyelemmel az okiratok speciális tartalmára és speciális keletkezési módjára. Az okiratok egybevetésével sem lehetett arra következtetni, hogy az önkormányzat vagyonvesztést szenvedett volna el, illetőleg, hogy az értékesítési eljárás szabálytalan lett volna.

Megjegyzí a másodfokú bíróság, hogy az alperes védekezésében maga sem állította, hogy a sajtótájékoztatón megszólalók részletesen taglalták volna, hogy a vagyonvesztés mértéke milyen adatokhoz és ismeretekhez, számításhoz képest érte el a közölt mértéket. Ilyen körülmények között pedig elegendő volt annak vizsgálata, hogy az önkormányzat az értébecsléshez képest nagyobb árbevételre tett-e szert.

Az alperesi nyilatkozatok általános tartalmára és az okiratokban foglalt konkrét adatokra figyelemmel, nem lehetett azt megállapítani, hogy az alperesi párttagok nyilatkozatai kizárólag véleménynyilvánító jellegűek lettek volna, mert alapvetően nem egy szakmai álláspontot fogalmaztak meg, hanem kategorikus közlések voltak.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a), b) és c) pontjai alapján helyesen állapította meg a jogsértés tényét, és tiltotta el a további jogsértéstől az alperest, indokolt és szükséges volt továbbá a felperesi keresetben foglaltakra tekintettel az elégtételadó nyilatkozat közlésére való kötelezés is.

Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a köztudomású tények alapján aggálytalanul lehetett arra következtetni, hogy az alperesi közlések tartalmuknál és súlyuknál fogva olyanok, melyek külön bizonyítás nélkül is hátrányt jelentenek a felperesek számára. Az elsőfokú bíróság által a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja, 339. § (1) bekezdése, 355. § (1) és (4) bekezdései alapján megállapított nem vagyoni kártérítés arányban állt a jogsértés súlyával és a felperesek által elszenvedett hátránnyal, megfelelt továbbá a hasonló ügyekben kialakult bírói gyakorlatnak is.

A per tárgyának értéke a felperesek által érvényesített nem vagyoni kártérítés összegéhez igazodott, mely összesen 1.200.000 forint volt. A pertárgyérték után a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (Rendelet) 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján számított ügyvédi munkadíj 60.000 forint, azonban ezt az elsőfokú bíróság magasabb összegben határozta meg, ezért a másodfokú bíróság a felpereseket illető elsőfokú perköltséget leszállította.

Az alperes, mint politikai párt társadalmi szervezetnek minősül, ezért az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdésének d) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti. A másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás során az alperes terhére megállapított illetékfizetési kötelezettséget mellőzte azzal, hogy a kereseti illetéket az állam viseli.

Az alperes fellebbezése az ügy érdemére nézve nem volt eredményes, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-ának utaló szabálya, és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a másodfokú perköltség megfizetésére az alperest kötelezte. A perköltség a felperesi jogi képviselőt a Rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll.

A le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2012. február 7.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő